

רע"פ 1149/16 - עידית עם שלם נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 1149/16

לפני:
המבקש:

כבוד השופט א' שהם
עידית עם שלם

נ ג ז

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דיןו של בית המשפט
המחוזי בתל אביב-יפו, מיום 26.11.2015, בעפ"ת
23178-09-15, שניתן על-ידי כב' השופט ר' בן-יוסף

המבקש:

בעצמה

החלטה

1. לפני בקשת רשות ערעור על פסק דיןו של בית המשפט המוחזוי בתל אביב-יפו (כב' השופט ר' בן-יוסף), בעפ"ת 23178-09-15, מיום 26.11.2015, בגדزو נדחה ברובו ערעורה של המבקש על פסק דיןו של בית משפט השלום לتعבורה בתל אביב-יפו (כב' השופט ד' ורד) (להלן: בית המשפט לتعבורה), בת"ד 4947-10-11, מיום 5.7.2015.

רקע והליכים קודמים

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום המיחס לה עבירות של סטייה מנתייב נסעה שלא בבטחה, לפי תקנה 40 לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: תקנות התעבורה); ונ hinge בחוסר זהירות, לפי תקנה 21(ג) לתקנות

עמוד 1

התעבורה. על-פי עובדות כתוב האישום, ביום 3.4.2011, בשעה 18:00 או בסמוך לכך, נהגה המבוקשת ברכב מסוג "שברולט", בנטייב הימני בכיביש "נתבי איילון" לכיוון צפון, בסמוך למחלף "גilioות". בשלב מסוים במהלך הנסיעה, כך נטען, הסיטה המבוקשת את רכבה בפתאומיות, ל עבר השול הימני, וזאת על מנת להימנע מהתנגשות עם כלי רכב שנעוצר לפניה, בהמשך הנטייב. רכבה של המבוקשת פגע באופנוו, אשר נסע על השול הימני, ועקב כך נחבל רוכב האופנוו בראשו ובגפיו, ונגרם נזק לכלי הרכב המעורבים (להלן: התאונה).

3. ביום 5.7.2015, לאחר ניהול משפט הוכחות קבע בית המשפט לתעבורה כי המבוקשת נהגה בחוסר זהירות, מעצם הימנעותה מלהימנע מרחק בלימה סביר מן הרכב שלפניה. ביתר שאת אמרים הדברים, כך נקבע, לאור העובה כי בעת נסיעתה של המבוקשת שרך עומס תנועה בכיביש, ובנסיבות אלה "ניתן היה לצפות כי התנועה תיעצר מיד פעם". בשל כך, הורשעה המבוקשת בעבירה של נהיגה בחוסר זהירות. עם זאת, בית המשפט לתעבורה החליט לזכות את המבוקשת מן העבירה של סטייה מנתיב נסיעה. לשיטתו של בית המשפט לתעבורה, המבוקשת לא בדקה, אמנם, את מראות הרכב, טרם שסיטה מנתיבתה, וכן אין לקבל את טענותה כי סברה שהשול הימני היה נקי מכל רכב. ואולם, כך נקבע, רשלנותו התורמת של רוכב האופנוו, אשר נסע בשול ב מהירות גבוהה; כמו גם הקושי לקבוע במידוקן מהו המרחק שהוא בין רכבה של המבוקשת לבין האופנוו, טרם הستיטה לשול הימני, מקיים ספק בדבר אשמה של המבוקשת בעבירה זו. לבסוף, נדחתה טענותה של המבוקשת בדבר הגנה מן הצדק, מעצם כך שהוחלט לבטל דוח' תנועה שהוזע נגד רוכב האופנוו, בגין נסיעה על השול. בית המשפט לתעבורה קבע, כי לא הייתה מניעה לבטול את הדוח' נגד רוכב האופנוו, מן הטעם שהלה לא ביצע עבירה כלשהי בכך שנסע בשול הדריך, שעה ששarer עומס תנועה, ולא היה בנסיבות כדי לסקן את עצמו ואת יתר המשתמשים בדרך.

4. בಗזר דין, אשר ניתן בו ביום, השית בית המשפט לתעבורה על המבוקשת קנס כספי, בסך 1,000 ₪; ו-2 חודשים פסילת רישיון נהגה על תנאי, במשך 3 שנים.

5. המבוקשת ערערה על פסק דיןו של בית המשפט לתעבורה בבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, וערעורה התקבל חליקית, ביום 26.11.2015. בית המשפט המחוזי דחה את טענותה של המבוקשת, בונגע לאכיפה ברננית שננקטה כלפי. נקבע, בהקשר זה, כי השיקולים שעמדו בבסיס ביטול הדוח' שניתן לרוכב האופנוו, היו שיקולים עניינים וסבירים. לצד זאת, קבע בית המשפט המחוזי כי יש להקל מעט בעונשה של המבוקשת, לנוכח רשלנותו התורמת של רוכב האופנוו. לפיכך, הפחית בית המשפט המחוזי את גובה הकנס שהוטל על המבוקשת ל-700 ₪ (במקום 1,000 ₪); והקטין את עונש הפסילה המותנית לחודש פסילת רישיון על תנאי, למשך שנתיים (במקום 2 חודשים פסילה על תנאי, למשך 3 שנים).

הבקשה לרשות ערעוץ

6. המבוקשת, אשר אינה מיוצגת, הגישה את הבקשה לרשות ערעוץ שלפני, במסגרת טענה כי שגה בית המשפט המחוזי בדחוותו את טענת האכיפה הברננית שנעשתה כלפי; בכך שבחן את עניינה בהתאם להנחיה המשפטיתית המתייחס לאופנווים ליסוע בשול; ובקביעה כי המבוקשת ביצעה עבירה נוספת של אי-שמירת מרחק. לטענותה של המבוקשת, לא היה מקום להסתמך על הנחיות המשפטית כמקור נורמטיבי המותר לרוכבי אופנווים לנסוע בשולי הכביש, באשר "שול אין הוא כביש". הנחיות אלו, כך נטען, עומדות בוגוד לחקיקה ולתקנות בתחום התעבורה, ויש בהן כדי לפגוע בשלום הציבור ובבטיחו המשתמשים בדרך.

7. לאחר שענייתי בבקשת שלפני על צורופותיה, הגעתו לכל מסקנה כי דינה להידחות. זאת שכן, הבקשת אינה מעוררת שאלת משפטית כבdt משקל או סוגיה ציבורית רחבה היקף, החורגת מעניינים הפרטני של הצדדים לה, ואין היא מקימה חשש מפני עיות דין חמור או א-צדק ממש. בשל כך, אין הבקשת נמנית על המקרים החרגים המצדיקים מתן רשות ערעור בפני בית משפט זה, ב"גלאול שלישי" (רע"פ 977/16 דין נ' מדינת ישראל (10.2.2016); רע"פ 894/16 פרץ נ' מדינת ישראל (10.2.2016); רע"פ 1120/16 אלגרבלי נ' מדינת ישראל (10.2.2016)).

8. אכן, למללה מן הצורך, כי איני מקבל את טענותיה של המבוקשת גם לגופו של עניין. המבוקשת מшиגה, כאמור, על ההחלטה לבטל את דו"ח התנועה שנרשם נגד רוכב האופנוע, בשל כך שנסע בשולי הכביש. ואולם, יש להפנות, בהקשר זה, להנחיות אגף התנועה הארצי, הנחיית מדור תעבורה 24 "נסיעת רכב דו גלגלי בשול", הקובעות כדלקמן:

"1. לשם הבקרה והצורך בישום עיקרון הזורת התנועה לא ירשמו דוחות לרכב דו גלגלי בשל נסיעה בשול במצב של פקק/עומס תנועה כאשר התנועה מזדחלת לאיטה ובנסיבות שאין בהן בכדי לסכן את הרוכב ו/או שאר משתמשי הדרך ו/או לגרום להפרעה לתנועה".

לנוכח האמור, ובשים לב לכך שבמקרה שלפניו, אמ衲 שරר עומס תנועה בעת התאונה, לא דבק כל פגם בהחלטה לבטל את הדו"ח שנרשם נגד רוכב האופנוע, וצדקו הערכאות הקודמות בקבוען כי לא ננקטה נגד המבוקשת אכיפה בררנית (רע"פ 1355/12 שטיינברגר נ' מדינת ישראל (17.5.2012)).

מעבר לכך, זיקוק טענתה של המבוקשת, בהקשר זה, מעלה, כי טענה זו חותרת, הלכה למעשה, תחת הנחיה שהוזאה בחוק עלי-ידי רשות מוסמכת. יודגש, כי ככל שלմבוקשת טענות נגד תוכן ההנחיות והשיקולים העומדים בבסיסן, על המבוקשת לתקן הנסיבות אלו באמצעות הילכים מינהליים, ולא על דרך של בקשה רשות ערעור פלילתית.

לבסוף אבהיר, כי בניגוד לטענתה של המבוקשת, בית המשפט המחווי לא הרשיע אותה בעבירה נוספת בלבד אי-שמירת מרחק, אלא שנקבע כי היעדר שמירת מרחק בלימה סביר עלי-ידי המבוקשת היה, בנסיבות העניין, משום נהיגה חסרת זהירות.

9. על יסוד הנימוקים המפורטים לעיל, דין הבקשת להידחות.

ניתנה היום, ה' באדר א התשע"ו (14.2.2016).

